

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 51

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 27/10/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, xin chào mọi người. Hôm nay chúng ta hỏi đáp, trước tiên là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, có chín câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên là một huyện nào đó ở Phúc Châu tổ chức [lễ kỷ niệm] ngày tôn giả Mục-kiền-liên đản sanh vào tháng 10 hàng năm. Thứ nhất, Phật tử tham gia có như pháp không? Thứ hai, làm như vậy có thể bảo hộ bình an không?

Đáp: Mục-liên là đại đệ tử của Thế Tôn, ngày kỷ niệm Mục-kiền-liên và kỷ niệm tổ sư đại đức của chúng ta về tính chất là tương đồng. Sinh nhật của đại sư Trí Giả, sinh nhật của đại sư Liên Trì, sinh nhật của đại sư Ấn Quang, Phật tử có thể học tập theo các vị tổ sư đại đức. Đặc biệt Mục-kiền-liên là hiệu tử nổi tiếng trong cửa Phật, quan hệ rất sâu với Địa Tạng Bồ-tát, quan hệ giữa Địa Tạng Bồ-tát và A-di-đà Phật vô cùng mật thiết, cho nên có thể tham gia. Còn về chuyện có thể bảo hộ bình an hay không, trong tâm địa của chính mình, các bạn phải biết, tâm của chúng ta bình đẳng thì có thể bảo hộ bình an, tâm bất bình thì làm sao có bình an? Xa lìa tham sân si mạn thì sẽ bảo hộ bình an. Tham sân si mạn đều khiến chúng ta tâm tình nóng nảy, cho nên nguyên nhân động loạn bất an là ở chỗ này, chúng ta không thể không biết. Xa lìa tham sân si mạn, thực sự có thể học tập tam học giới định tuệ thì chắc chắn được bình an.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, người hỏi nói Phật pháp là vô thần luận, tại sao trong Hoa Nghiêm Diễn Nghĩa nói rằng bên cạnh mỗi người có hai vị thần, một vị là Đồng Sanh, một vị khác là Đồng Danh. Vị thần này là chỉ điều gì?

Đáp: Hữu thần luận, vô thần luận là người thời cận đại đưa ra, trong Phật pháp chưa từng nói qua vấn đề này. Có một số học giả nghiên cứu kinh điển cho rằng Phật giáo là vô thần luận, thần này chính là một vị thần chi phối vũ trụ, trong Phật giáo thực sự không có, chúng ta phải hiểu điều này. Giống như trong các tôn giáo khác nói thần chi phối, họ đích thực là chi phối hết thảy con người; họ bảo bạn sanh thì bạn sanh, bảo bạn chết thì bạn chết, bảo bạn hưởng phước thì bạn có phước, bảo bạn

chịu tội thì bạn phải chịu tội. Trong Phật pháp không có cách nói này, thần ở trong Phật pháp giống như quan phủ ở thế gian chúng ta vậy. Bạn nói trong quan phủ, cho dù là đế vương, là tổng thống thì họ cũng không thể tùy tiện giết người, người này không có tội thì không được tùy tiện giết họ; người này phạm tội thì họ sẽ chấp hành.

Có thể thấy được sống chết không phải do họ chi phối, là do hành vi của chính bạn. Bạn tự mình tạo tội rất nghiêm trọng, vậy thì không có cách nào, dựa theo pháp luật phải phán tội chết thì họ sẽ chấp hành. Họ không có khả năng tùy tiện giết người, cũng không có khả năng tùy tiện cho bạn hưởng phước, bắt bạn chịu tội, không có quyền lực này. Trong Phật pháp không có thần chi phối, không có người nào nắm giữ vận mệnh của chính mình? Tự mình nắm giữ, Phật pháp là nói tự mình nắm giữ. Bạn xem trong lục đạo, bạn hành thiện, tâm thiện, hành thiện, nhất định sanh tới ba đường thiện; tâm hạnh của bạn bất thiện thì đọa ba đường ác. Đều là nghiệp lực của chính mình dẫn dắt bạn đi theo, nghiệp lực là tự mình tạo, không phải là người khác tạo, cho nên thần không thể can dự. Phật pháp nói vô thần luận là ý nghĩa này.

Còn về trong kinh Phật nói, bên cạnh mỗi người chúng ta đều có hai vị thần, là đi theo chúng ta, đây là *thân chúng thần* mà kinh Hoa Nghiêm nói tới. Mỗi người đều có, một vị là Đồng Danh, giống tên của chúng ta; một vị gọi là Đồng Sanh, chúng ta sanh thì họ cũng sanh, lúc chúng ta diệt thì họ cũng diệt. Hai vị thần này đều biết hết thấy khởi tâm động niệm, hết thấy mọi hành vi của chúng ta. Sau khi bạn hiểu được, không thể nói tôi làm việc gì có thể giấu diếm người khác, không ai biết được. Ngạn ngữ của chúng ta thường nói không giấu được! Thiên địa quỷ thần biết, quỷ thần đa phần là chỉ hai vị thần này, họ đều biết. Cho nên nói trời biết đất biết, hai vị thần Đồng Sanh, Đồng Danh nhất định biết. Hiểu được sự thật này, đây là chân tướng sự thật, khởi tâm động niệm của chúng ta tự nhiên sẽ thận trọng, sẽ rất cẩn thận, không dám làm chuyện bất thiện, như vậy đối với chính mình chắc chắn có lợi ích. Vị thần này từ đâu mà có? Vẫn là tự mình biến hiện ra, không phải là do ai phái tới, không phải vậy.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, người hỏi nói gặp phải vô số chướng ngại khi khởi công xây dựng Đại Hùng Bảo Điện trong chùa địa phương. Xin hỏi đây là cộng nghiệp sao? Nên làm thế nào để tiêu trừ cộng nghiệp?

Đáp: Xây chùa chiền, đất nước có chính sách, Phật dạy đệ tử Phật, tức là dạy những học trò chúng ta, nhất định phải tuân thủ chính sách của đất nước, điều này rất quan trọng. Chính sách của đất nước muốn diệt trừ Phật giáo thì cũng phải tuân

theo, không được phản kháng. Bạn xem trong lịch sử Trung Quốc trước đây, “tam Vũ diệt Phật”, đệ tử Phật xuất gia, tại gia đều không kháng nghị. Đây là thông điệp gửi đến mọi người trên khắp thế giới rằng Phật tử là những người an phận thủ thường nhất, Phật tử giữ quy tắc nhất. Nếu con người hiểu được đạo lý này, vậy mỗi chính phủ đều hoan nghênh Phật giáo, nơi này diệt rồi, nơi khác sẽ hưng khởi, chắc chắn là vậy! Cho nên thời gian *tam Vũ diệt Phật* đều không dài, đại khái khoảng hai, ba năm, các hoàng đế sau này nhìn thấy Phật tử tốt như vậy liền ra sức hộ trì, Phật pháp liền hưng thịnh trở lại. Nếu Phật tử đứng dậy phản kháng, mang lại ấn tượng không tốt cho người khác, Phật tử không tuân theo quy tắc, Phật tử là mê tín, vậy thì chính phủ sẽ có lý do phản đối bạn, không ủng hộ bạn. Nhất định phải hiểu điều này.

Phật giáo coi trọng thực chất, không coi trọng hình thức, hình thức đương nhiên quan trọng, hình thức tùy duyên. Chỉ cần Phật tử chúng ta làm tốt, có thể mang lại an định hòa bình cho xã hội, tôi tin rằng bất kỳ chính phủ nào cũng đều sẽ ủng hộ. Hiện tại Phật giáo Trung Quốc suy bại như vậy, không được trách chính phủ, không được trách xã hội đại chúng, trách Phật tử chúng ta làm chưa tốt. Ví dụ chúng ta thường tự mình phản tỉnh, Phật tử xuất gia chưa làm được Sa-di Luật Nghi, Phật tử tại gia chưa làm được Thập Thiện Nghiệp Đạo. Vậy thì chúng ta có lỗi với đức Phật, chúng ta có lỗi với tổ sư đại đức, tại sao không làm được? Chúng tôi cũng dùng thời gian rất dài để suy xét sâu xa, là do chúng ta đánh mất nền tảng luân lý đạo đức. Tại sao nhiều đời trước đây họ đều làm tốt như vậy? Ngay cả đế vương đều quy y, đế vương nhiều đời của Trung Quốc, rất ít người không thọ quy y, đều bái những vị cao tăng đại đức làm quốc sư, mỗi triều đại đều có! Có vị hoàng đế nào mà không có quốc sư? Tại sao hiện tại lại trở thành như vậy? Trước đây làm tốt, hiện tại chúng ta làm không tốt.

Sự suy bại của Phật giáo, nếu các bạn đọc Ấn Quang Đại Sư Văn Sao thì bạn sẽ hiểu được. Đối với việc hoàng đế Thuận Trị phế bỏ chế độ của Phật giáo, đại sư Ấn Quang phê bình rất nhiều. Người xuất gia trước đây, vào thời nhà Minh của Trung Quốc trở về trước, người xuất gia phải thi cử, không phải là tùy tiện có thể xuất gia, hơn nữa thi cử vô cùng nghiêm ngặt. Tại sao vậy? Xuất gia, bạn xem trong kinh nói “thầy của trời người”, tức là nói bạn có tư cách làm thầy của trời người không? Nếu không có tư cách thì không thể xuất gia. Bởi vì bạn xuất gia, hoàng thượng sẽ gọi bạn là thầy, bạn nghĩ thử xem bạn có thể làm thầy của hoàng đế không? Bạn có thể thay hoàng đế giáo hóa hết thầy chúng sanh không? Cho nên họ thi cử đương nhiên

phải nghiêm. Giấy chứng nhận thi đậu kỳ thi do hoàng thượng phát, đích thân phát cho bạn, giấy chứng nhận này gọi là độ điệp. Bạn cầm lấy độ điệp đi đến ngôi chùa nào, tìm vị hòa thượng nào thế độ cho bạn thì hoàng thượng không quản, tức là chứng nhận bạn có điều kiện này. Cho nên rất nghiêm ngặt, học vấn thông thường phải tương đương với tiến sĩ, sau đó còn phải cộng thêm Phật học, địa vị trong xã hội của họ rất cao, quan lại quyền quý thông thường gặp bạn không thể không tôn kính. Tại sao vậy? Đức hạnh của bạn, học vấn của bạn cao hơn họ. Trong vô hình, dùng lời hiện nay mà nói, người xuất gia là cố vấn của quan viên tất cả các cấp, họ có chuyện gì không giải quyết được. Họ sẽ chạy lên núi thỉnh giáo bạn, bạn có năng lực chỉ dạy họ.

Chế độ này bị hoàng đế Thuận Trị phế bỏ, chúng ta biết được hoàng đế Thuận Trị xuất gia, đại khái chắc ông ấy không cách nào tham gia thi cử được, nếu không phế bỏ thì ông không xuất gia được, vì chút tư tâm này mà ông phế bỏ nó. Sau khi phế bỏ thì tố chất của người xuất gia không đồng đều, đến hiện tại thì xuống dốc không phanh, hiện tại xuất gia không có điều kiện, bạn nói xem vậy làm sao được? Cho nên không bằng Kitô giáo, Thiên Chúa giáo, không cách nào so sánh với họ được. Bạn nói cha cố, linh mục, mức độ thấp nhất là tốt nghiệp cấp ba, tốt nghiệp cấp ba và còn phải học ở Chung viện, sau khi tốt nghiệp Chung viện mới có thể đảm nhiệm chức linh mục; cao hơn một bậc nữa là tốt nghiệp đại học, tốt nghiệp thạc sĩ tiến sĩ rồi mới đi học ở Chung viện của họ. Trước đây tôi từng dạy học ở Chung viện, tôi rất hiểu họ, tôi rất khâm phục họ, chế độ và tố chất của họ đích thực tốt hơn Phật giáo, cao hơn Phật giáo. Chúng ta tuyệt đối không có chuyện bởi vì họ là tôn giáo khác mà dùng ánh mắt khác để đối đãi, đây là sai lầm, những điều tốt của người ta thì chúng ta phải tán thán, phải học tập theo.

Trong cửa Phật gặp phải chướng ngại, cầu Phật Bồ-tát gia trì, đây là đúng đắn, quan trọng nhất là bản thân phải thực sự tu hành như lý như pháp thì mới có cảm ứng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói lúc bà nội còn sống đối xử với người khác không tốt, nhưng lúc qua đời không bị bệnh, cũng rất an tường. Xin hỏi bà con không học Phật, lại làm người không tốt, tướng lành tốt đẹp như vậy liệu có thể tới đường thiện hay không?

Đáp: Chưa chắc, chưa chắc tới đường thiện, nhưng có thể khẳng định, bà ấy không chịu khổ, tức là ở trong đường ác cũng không chịu khổ, điều này có thể khẳng

định. Đời này của bà ấy không tu thiện, trong đời quá khứ tu đại thiện, bà ấy có thiện dư, đạo lý là ở chỗ này. Nếu không thì bà ấy không thể nào ra đi an tường như vậy, đây đều là có thiện căn; nếu đời này có thể tu thiện, vậy thì càng thù thắng, càng tốt hơn.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, trưởng bối trong nhà qua đời, vẫn bối con cháu bởi lý do nào đó không ở bên cạnh liệu có phải là bất hiếu không?

Đáp: Hiện tại nói chữ này rất khó, vào thời đại này nhìn thấy người con hiếu không dễ dàng, thật quá khó. Hiếu, không nhất định là trưởng bối qua đời, bạn tham gia được, lúc trưởng bối chưa qua đời thì bạn có hiếu thuận không? Nếu bạn không hiếu thuận thì còn để ý chuyện này làm gì? Quan trọng nhất là lúc trưởng bối còn sống phải biết tận hiếu. Lúc trưởng bối qua đời, chuyện này phải xem thời điểm nhân duyên, luôn tận hết khả năng dành thời gian tới chăm sóc. Nếu thực sự không cách nào rời đi, công việc của bạn quá bận, có những nguyên nhân khác thì được, bạn thực sự có lý do; hoặc là anh chị em trong nhà bạn nhiều, thực sự có người có thể chăm sóc. Phương pháp để bạn tận hiếu rất nhiều, phương pháp thù thắng nhất là bố thí pháp, trong bố thí pháp có in kinh, ví dụ hiện tại chúng tôi làm đĩa, làm băng ghi hình, những thứ này đều thuộc về bố thí pháp. Nếu bản thân có khả năng, thỉnh pháp sư giảng kinh, công đức này chuyên môn dùng để siêu độ, rất tốt! Quá thù thắng rồi. Không mời được pháp sư, nếu bạn có khả năng, dùng đĩa, băng ghi hình, băng ghi hình giảng kinh, mua thời gian ở đài truyền hình để phát sóng một bộ kinh. Phát sóng dài hay ngắn thì xem khả năng của chính bạn, có khả năng này thì phát sóng dài một chút, có thể phát sóng một hai tháng; không có khả năng này thì phát sóng ba bốn ngày đều được. Công đức này vô cùng thù thắng, đây là thực sự tận hiếu. Cho nên phương pháp rất nhiều, không quan trọng hình thức này.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói con trai của đệ tử từ nhỏ có những sở thích không tốt như đam mê chơi game, đánh bạc v.v., khiến người nhà rất phiền não. Xin hỏi sư phụ, đệ tử nên làm như thế nào mới giúp con trai biết sai mà sửa?

Đáp: Bạn dắt con tới trung tâm giáo dục văn hóa ở Thang Trì – Lư Giang học hai ba tuần lễ thì sẽ khác. Hiện tại có cơ hội rất tốt, bạn phải để con tiếp nhận giáo dục luân lý, đạo đức, nhân quả.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, do đạo tràng địa phương không bằng lòng làm Tam Thời Hệ Niệm, xin hỏi cá nhân cư sĩ bắt đầu Tam Thời Hệ Niệm ở trong nhà, nhìn theo làm Phật sự, làm như vậy có như pháp không?

Đáp: Được, trong Phật pháp thường nói thành ắt linh, bản thân bạn có tâm chân thành thì sẽ có cảm ứng, bạn hồi hướng công đức cho người nào đó thì họ thực sự sẽ có lợi ích.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, bình thường mẹ con học Phật tinh tấn, nhưng nếu những lúc do làm nông bận rộn không có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến thời khóa sớm tối thì sẽ thấy có người trong mộng bóp cổ bà ấy, yêu cầu bà ấy đi theo họ. Xin hỏi đây là thần hộ pháp từ bi thị hiện, hay là oan gia trái chủ tới gây phiền phức, hay là có nguyên nhân khác. Nên hóa giải như thế nào?

Đáp: Có thể không phải là thần hộ pháp, thần hộ pháp nếu bạn không dụng công thì họ sẽ rời đi, họ sẽ không bóp cổ bạn. Đây đa phần đều là oan gia trái chủ, oan gia trái chủ này là ý thiện, hay là ý ác cũng rất khó nói, bạn phải tự mình quan sát tỉ mỉ để suy đoán. Hoặc họ dùng phương pháp này để nhắc nhở bạn, để bạn không gián đoạn thời khóa. Lúc rất bận thì thời khóa sớm tối có thể dùng phương pháp mười niệm, lúc bận rộn nhất; thời gian bận rộn qua rồi thì mau chóng khôi phục lại, không được chậm trễ, không được lười biếng, có thể làm như vậy.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, lúc tụng kinh Địa Tạng nhìn thấy rất nhiều chúng sanh vô hình ở bên cạnh, sau khi tụng kinh xong thì họ sẽ đòi chúng con thức ăn. Nhưng sau khi chúng con thí thực xong, chúng sanh vẫn không chịu rời đi, xin hỏi tình huống này thì nên ứng xử như thế nào cho thỏa đáng?

Đáp: Chuyện này chúng ta biết đích thực là thường có, chứng minh quỷ thần thực sự có, không phải là giả, họ thực sự tồn tại. Họ tới tìm bạn, sau khi thí thực vẫn tìm bạn, không chịu rời đi, đại khái là bạn thí thực quá ít, họ vẫn chưa no; nếu họ thỏa mãn rồi thì họ sẽ rời đi. Một lý do khác nữa đó là thí thực không như pháp, không như pháp thì họ không nhận được, mặc dù bạn thí thực nhưng họ không thực sự nhận được, cho nên phải hiểu điều này. Làm những Phật sự chuyên môn siêu độ quỷ thần, những thức ăn cúng dường đều phải mở ra, như đồ hộp, nếu bạn không mở ra thì họ không ăn được, nhất định phải mở ra. Hơn nữa dùng giấy gói lại đều phải mở ra, đây là đạo lý tất nhiên, bạn mời khách thì không thể đóng gói thật đẹp tất cả đồ ăn được, có đúng không? Chúng ta đối với quỷ thần không khác gì đối với khách vậy! Cho nên nhất định phải mở ra, như vậy mới như pháp, nếu không thì không như pháp. Phải thành tâm thành ý cúng dường họ, hết thấy đều có thể như lý như pháp, quỷ thần sẽ không gây phiền phức. Gây phiền phức thường là có nguyên nhân, bản thân phải nghiêm túc kiểm điểm, có những chỗ nào không như pháp, cố gắng cải

tiền. Đối với quỷ thần quan trọng nhất là phải tôn trọng họ, giống như đối với con người phải chân thành cung kính vậy.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, có bốn câu hỏi. Câu đầu tiên, vợ trước của đệ tử có để lại một Kuman Thong Thái Lan, xin hỏi nên xử lý như thế nào?

Đáp: Chuyện này tôi cũng không rõ, để lại một Kuman Thong Thái Lan, đây là chuyện gì vậy? Sao bà ấy lại để lại đó? Nói là vợ trước để lại. Nếu đúng như vậy thì hình như là có linh hồn dựa vào thân, đó đều là oan gia trái chủ. Oan gia trái chủ nếu có mối quan hệ với người vợ trước, vậy họ tất nhiên sẽ đi theo bà ấy; nếu họ không đi, còn ở lại nhà bạn thì có khả năng có quan hệ với gia đình của bạn, chuyện này phải thương lượng điều kiện, phải siêu độ họ. Thông thường bạn thương lượng với họ, nếu bạn hỏi họ, họ tên là gì? Trước đây sống ở nhân gian là người nào? Nguyên nhân gì mà tìm tới chỗ này? Đều có thể hỏi rõ ràng, sau đó cần siêu độ họ như thế nào thì họ sẽ nói. Hoặc là tụng kinh, hoặc là lạy sám hối, hoặc là niệm Phật siêu độ cho họ, chuyên môn làm cho họ thì họ sẽ rời đi. Nếu họ được siêu độ thì họ sẽ cảm kích, họ sẽ rời đi.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi tại sao Thích-ca Mâu-ni Phật và các vị Bồ-tát, A-la-hán vào thời đó đã bị lộ thân phận mà vẫn không rời đi?

Đáp: Họ là tu chứng mà thành tựu, nếu hôm nay bạn tu chứng, chúng ta nói rất rõ ràng, bạn có thể buông xuống chấp trước đối với hết thảy pháp thế gian và pháp xuất thế gian thì bạn liền chứng đắc A-la-hán. Bạn có thể giáo hóa chúng sanh ở thế gian này, lúc nào rời đi thì tùy theo ý bạn, bạn muốn đi thì thực sự có thể đi được, bạn muốn ở thêm vài năm cũng không trở ngại, cho nên tình huống không giống nhau. Nếu hiện tại là ứng hóa tái lai, thông thường sẽ không tiết lộ thân phận, tại sao vậy? Sau khi tiết lộ thì phiền phức sẽ tới. Có người nào không tới lạy bạn? Bạn còn có thể tu hành sao? Nguyên nhân là ở chỗ này. Còn tránh bị giả mạo nữa, người giả mạo Phật Bồ-tát rất nhiều, nói với người khác tôi là vị Phật nào đó tái lai, vị Bồ-tát nào đó tái lai, mục đích là gì? Là bảo bạn tới lạy, bảo bạn tới cúng dường. Họ tạo tội nghiệp, họ kiếm tiền, người bình thường mê tín, ai cũng đều muốn tới lạy họ, đều tới cúng dường họ, là giả, không phải là thật. Cho nên một khi đức Phật đặt ra chế độ này thì không thể giả mạo, thân phận của bạn bị tiết lộ thì phải rời đi ngay, nếu bạn không đi thì đó là giả, bạn không phải là thật. Chuyện này sẽ sanh ra hiệu quả rất lớn đối với bảo vệ chánh pháp.

Nếu Phật không đưa ra biện pháp này thì yêu ma quỷ quái đều tới giả mạo Phật Bồ-tát, toàn bộ Phật pháp sẽ loạn mất, chúng sanh muốn học Phật sẽ không học được, ở chỗ này khổ chết mất, cho nên có quy định như vậy. Thực sự là Bồ-tát tái lai, tức là người khác biết được thì họ chắc chắn không thừa nhận. Đại sư Ấn Quang, chúng ta đọc được trong truyện ký, trước khi ngài vãng sanh, hình như là bốn năm trước thân phận đã bị tiết lộ. Nhưng không ai biết, chỉ có một bé gái học cấp hai, bé gái ấy làm sao biết được? Em ấy mơ thấy Quán Thế Âm Bồ-tát báo mộng, nói Đại Thế Chí Bồ-tát ở nơi này, các con có duyên với ngài ấy, nhất định phải tới chào ngài ấy. Em ấy nói con lại không quen biết Đại Thế Chí Bồ-tát, Quán Thế Âm Bồ-tát nói với em, chính là đại sư Ấn Quang. Sau đó cả nhà em ấy tới chỗ đại sư Ấn Quang thăm ngài, nói ra giấc mộng này, đại sư Ấn Quang mừng em ấy một trận, “tuyệt đối không được nói, nếu còn nói thì sau này con đừng gặp lại thầy nữa”.

Cho nên mãi đến khi đại sư Ấn Quang rời đi, vãng sanh rồi thì mới nói ra, đây là đúng đắn, đây là thật, không phải là giả. Quán Thế Âm Bồ-tát nói với em ấy, có lẽ ngài trụ thế chỉ còn bốn năm ngắn ngủi, ngài sẽ ra đi; quả nhiên không sai, bốn năm sau ngài rời đi thật, chuyện này không phải giả, giúp chúng ta biết được Ấn tổ là Đại Thế Chí Bồ-tát tái lai. Chúng ta tỉ mỉ quan sát hành trì cả đời của đại sư Ấn Quang, rất giống với những điều nói trong chương Đại Thế Chí Bồ-tát Niệm Phật Viên Thông, bạn càng tư duy càng thấy giống, thực sự giống với Đại Thế Chí Bồ-tát. Cho nên thân phận bị tiết lộ vẫn còn khoe khoang, vậy thì chắc chắn là yêu ma ngoại đạo, tuyệt đối không phải là thật.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi danh từ tự (chùa), tịnh xá, am đường, liên xã v.v. có gì khác biệt?

Đáp: Có khác biệt, đây là thường thức Phật học rất thông thường. Trong này cần phải giải thích với mọi người, tôi chỉ giải thích một thứ, những thứ còn lại không cần giải thích. Tự, danh xưng này là cơ quan nhà nước từ thời nhà Hán của Trung Quốc, tên gọi là tự. Tự có nghĩa là gì? Tự là tồn tại vĩnh viễn, tức là cơ cấu này được thiết lập rồi thì sẽ không bị hủy bỏ, đời đời tương truyền, ý nghĩa giống với từ *nói* trong từ *con cháu nói đời* của chúng ta, đời đời tương truyền. Thuộc về ai quản lý? Trực tiếp do hoàng đế quản lý, cho nên phía dưới hoàng đế có chín cơ cấu, Cửu tự, vị quan đứng đầu tự gọi là khanh. Người lo liệu mọi việc cho hoàng đế là tể tướng, tể tướng giống như tổng quản vậy, thực sự là quản lý hành chính của cả nước. Phía dưới tể tướng cũng có cơ cấu, cơ cấu của tể tướng gọi là bộ, bạn xem trước đây gọi

là bộ lễ, bộ công, bộ binh, gọi là bộ. Bộ lễ chính là bộ giáo dục mà chúng ta nói tới hiện nay, nó quản giáo dục; bộ công quản công thương, công thương nghiệp; bộ binh chính là bộ quốc phòng hiện nay, cho nên gọi là bộ. Vị quan đứng đầu của bộ gọi là thượng thư, thứ trưởng gọi là thị lang, thị lang là thứ trưởng, tức phó bộ trưởng, hiện tại gọi là thứ trưởng; hiện tại gọi bộ trưởng, trước đây gọi là thượng thư.

Trực tiếp do hoàng đế quản lý, cơ quan này gọi là tự, vị quan đứng đầu tự gọi là khanh, gọi là cửu khanh, tam công cửu khanh. Tam công dùng lời hiện nay mà nói tức là cố vấn của hoàng đế, đó là những người đức cao vọng trọng, hoàng đế có chuyện khó khăn thì tìm họ tới thương lượng, cho nên địa vị của họ rất cao, nhưng không quản việc, họ không có chức quyền, đây là tam công; cửu khanh là quản việc. Cho nên hiện tại nếu các bạn tới Cố Cung ở Bắc Kinh tham quan, trong Cố Cung các bạn sẽ nhìn thấy cửu tự đều có. Trong Phật pháp chúng ta thường nói tới Hồng Lô Tự, Hồng Lô Tự là quản ngoại giao, trước đây ngoại giao là hoàng đế quản, không do tể tướng quản, khanh Hồng Lô Tự chính là bộ trưởng ngoại giao hiện nay. Bởi vì Phật pháp từ nước ngoài tới, lúc ban đầu là do Hồng Lô Tự tiếp đãi, sau đó Phật giáo ở Trung Quốc cũng chính thức thành lập một cơ cấu, cũng gọi là tự. Bạn có biết tự của Phật quản điều gì không? Quản giáo dục Phật-đà. Cho nên ở Trung Quốc, giáo dục liền biến thành hai cơ cấu, hoàng thượng quản lý là Phật tự, tể tướng quản lý là bộ lễ. Đương nhiên hoàng thượng nổi tiếng hơn, cho nên tự liền xuất hiện khắp thiên hạ, khắp nơi đều có, cho nên giáo dục Phật giáo còn phổ cập hơn là giáo dục chính thống của đất nước, đạo lý ở chỗ này. Cho nên tự (chùa) không phải là miếu, các bạn phải biết điều này.

Miếu là thờ cúng quỷ thần, trong nhà của hoàng đế thờ tổ tiên gọi là miếu, gọi là thái miếu; trong nhà bá tánh thờ cúng tổ tiên gọi là từ đường, cho nên từ đường và miếu là cùng một nghĩa. Miếu là thờ quỷ thần, có thể nói là tôn giáo; nhưng tự không phải vậy, tự là giáo dục, điều này phải phân biệt rõ ràng. Nhưng tự hiện nay thực sự cũng biến thành tôn giáo rồi, tại sao vậy? Trong chùa không có giáo dục Phật-đà. Vốn là giáo dục Phật-đà, hằng ngày lên lớp, giảng kinh là lên lớp, hằng ngày lên lớp, hơn nữa còn phân rất nhiều giảng đường. Mỗi người ưa thích khác nhau, có người thích nghe kinh này, có người thích nghe kinh kia. Cho nên ở trong tự viện có phân tòa giảng kinh, hòa thượng thủ tọa có thể có rất nhiều. Phân tòa tương đương với nói trong một trường học có rất nhiều giáo sư, có rất nhiều lớp học, thích học môn nào

đều có thể tới đó tu học. Đây là tự viện tòng lâm trước đây của Trung Quốc, hiện tại biến chất rồi, trước đây không có Phật sự siêu độ, không có những thứ này.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, nói hoạt động tổ chức tại Paris lần này, mọi người đều rất tán thán. Nhưng cũng có người cho rằng những công việc này là phan duyên, là cách làm của ngoại đạo, kính mong khai thị.

Đáp: Chuyện này chính là mỗi người một ý, mỗi người khác nhau, hiện nay làm chuyện tốt gì đều có người tới gây phiền phức, đều có người tới xoi mói. Chúng ta muốn hỏi chuyện này có nên làm hay không? Phật giáo của chúng ta có cần làm cho phổ cập trong xã hội hay không? Có thể được mọi người khẳng định, có cần thiết không? Nếu không cần thiết thì việc làm ở Paris họ nói như vậy là đúng; nếu cần thiết thì việc làm ở Paris là làm đúng, không sai. Phật giáo, tôn giáo không những gặp phải rất nhiều hạn chế ở trong nước, mọi người phê bình đều là mê tín. Tổ chức UNESCO thành lập đến nay đã 60 năm, trong 60 năm chưa từng chạm đến tôn giáo, năm nay là lần đầu tiên dùng tôn giáo làm chủ đề của hoạt động, thật hiếm có. Chuyện này không những khẳng định người dân cần tôn giáo, thế giới cần tôn giáo, đó là khẳng định hai câu này. Chúng ta nói không nên tổ chức hoạt động này, tức là nói người dân không cần tôn giáo, xã hội không cần tôn giáo, vậy thì chúng tôi tới Paris tổ chức hoạt động là làm sai rồi. Các bạn nghĩ thử xem có cần không?

Hiện tại người thực sự hiểu được tôn giáo đích thực không nhiều, bao gồm Liên Hợp Quốc. Cho nên Liên Hợp Quốc có hoạt động như vậy, vậy đúng lúc chúng tôi đề Liên Hợp Quốc nhận thức tôn giáo nên chúng tôi mới tham gia hoạt động này. Tiêu đề hiếm hoi mà họ dùng, đó là *Kỷ niệm 2550 năm ngày đản sanh của Thích-ca Mâu-ni Phật*, đây là ngày lễ lớn. 50 năm tính là một lần, Phật lịch năm 2550, lần tiếp theo là Phật lịch năm 2600, 50 năm là ngày lễ lớn, tức là 50 năm một lần. Chúng tôi nhân cơ hội này chào đón bất kỳ tôn giáo nào trên toàn thế giới tới tham gia, cho nên lần này có mười mấy tôn giáo tới tham gia. Lần đầu tiên Liên Hợp Quốc làm, sau ba ngày hội nghị, tổng thư ký Liên Hợp Quốc vô cùng hoan hỷ. Đại sứ của rất nhiều nước lớn, họ cũng đúng lúc đang mở cuộc họp nên không thể tới tham gia, nhưng họ cũng phái phó đại sứ của mình, phái thư ký của họ tới tham gia, sau khi xem xong trở về báo cáo. Phản ứng của họ dành cho chúng tôi, nói hoạt động lần này của Liên Hợp Quốc vô cùng hiếm có, vô cùng khó gặp, tại sao vậy? Hòa bình.

Chúng tôi liền nghĩ tới, đại khái bình thường Liên Hợp Quốc mở hội nghị đều là tranh cãi ồn ào, hoạt động này của chúng tôi không ai có ý kiến, không có bất kỳ

ai đưa ra ý kiến phản đối, gây chuyện, không có. Cho nên Liên Hợp Quốc rất hoan hỷ, hơn nữa còn nói với tôi, pháp sư, nếu sau này làm hoạt động này, Liên Hợp Quốc chúng tôi toàn lực ủng hộ. Đại khái trước đây không dám dính líu tới, có khả năng là hiểu lầm rằng giữa tôn giáo với tôn giáo nhất định sẽ có xung đột, đương nhiên họ không muốn nhìn thấy xung đột. Không ngờ mười mấy tôn giáo ở cùng nhau lại hòa hợp như vậy, đây là chuyện họ không ngờ tới, nhìn thấy cảnh tượng này nên rất hoan hỷ. Cho nên thế giới hòa bình, muốn hóa giải xung đột, đạt được xã hội an định, thế giới hòa bình thì phải bắt đầu làm từ đâu? Bắt đầu làm từ đoàn kết tôn giáo.

Đây là điều tôi từng thảo luận với ông Mahathir - cựu thủ tướng Malaysia vào năm ngoái, người này cũng nổi tiếng trên thế giới, là một vị lãnh đạo đất nước vô cùng hiếm có. Ông ấy tại vị 22 năm, tôi nói đây là sống thọ, lãnh đạo đất nước trên thế giới làm được 22 năm rất ít, chưa từng nghe nói, ông ấy làm thủ tướng 22 năm. Đất nước của họ là đất nước quân chủ lập hiến, quốc vương không quản việc, giống như nước Anh, giống như nước Nhật, quốc vương không quản việc, người thực sự quản lý đất nước là thủ tướng, thủ tướng quản lý. Ông ấy hỏi tôi hóa giải xung đột, thúc tiến xã hội an định, thế giới hòa bình, phải bắt đầu làm từ đâu? Lúc đó tôi nói với ông, tôi nói chỉ làm tốt bốn chuyện thì vấn đề này sẽ được giải quyết.

Ông nói là bốn việc nào? Tôi nói thứ nhất là đất nước với đất nước, thứ hai là đảng phái với đảng phái, thứ ba là dân tộc với dân tộc, thứ tư là tôn giáo với tôn giáo đều có thể làm được đối xử bình đẳng, chung sống hòa thuận thì vấn đề sẽ được giải quyết. Nhưng bốn chuyện này đều rất hóc búa! Không có cách nào. Mặc dù bốn chuyện này đều rất hóc búa, nhưng bắt đầu từ tôn giáo thì tương đối dễ dàng. Nếu tôn giáo thực sự có thể đoàn kết được, tôn giáo sẽ ảnh hưởng chính trị, sẽ ảnh hưởng đảng phái, ảnh hưởng dân tộc, bắt đầu làm từ chỗ này sẽ dễ dàng, có thể làm được. Ông Mahathir đồng ý với cách nói của tôi, ông ấy cũng rất hoan hỷ, cho nên cuối năm ngoái ông mở một hội nghị hòa bình quốc tế ở Malaysia, mời tôi tới tham gia. Hội nghị đó kéo dài bốn ngày, ông đối xử với tôi rất trọng hậu, tôi cũng rất cảm kích ông. Cho nên đoàn kết tôn giáo thực sự là phương thức hay.

Trước đây chúng tôi ở Singapore, đoàn kết chín tôn giáo của Singapore thành người một nhà, lần này tới Liên Hợp Quốc tôi cũng mời họ. Trên sân khấu trước lúc khai mạc, chín tôn giáo tay nắm tay xếp thành hàng, cầu nguyện cho thế giới hòa bình, mọi người nhìn thấy chuyện này đích thực rất kinh ngạc. Tôn giáo khác nhau làm sao lại tay nắm tay vậy? Đây là chuyện tốt, đây là vì thế giới hòa bình, tuyệt đối

không phải phan duyên. Nếu là phan duyên thì phải xóa đi câu đầu tiên trong tứ hoằng thệ nguyện, câu đầu tiên là “chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”, vậy thì bạn phải xóa câu này đi, không cần độ chúng sanh, chỉ lo chính mình là được rồi! Quan tâm chúng sanh gì chứ? Nếu bạn quan tâm đến chúng sanh, bạn nhìn thấy chúng sanh khổ như vậy, Phật pháp giúp đỡ người lìa khổ được vui, bạn nói xem chuyện này có cần làm hay không? Từ đó biết được, chúng sanh khổ như vậy, có nghĩa vụ phải giúp đỡ chúng sanh, nếu bạn không giúp đỡ họ, từ bi của bạn ở đâu? Kitô giáo, Thiên Chúa giáo, tâm thương yêu của bạn ở đâu? Chương ngại chuyện này, là ngoại đạo; tán thành chuyện này, đây là Phật đạo, đây là tôn giáo, bất kỳ tôn giáo nào cũng đều tán thành.

Hoạt động lần này của chúng tôi, tất cả tôn giáo tham gia, tôn giáo khác nhau đều bị cảm động, hơn nữa đều hết sức nghiêm túc tới nói, từ nay về sau chúng ta càng phải đoàn kết, càng phải gánh vác trách nhiệm thế giới hòa bình. Rất hiếm có, chúng tôi nghe xong rất cảm động. Trong hội nghị tôi còn nêu ra, thực sự muốn tôn giáo trên thế giới đoàn kết, đoàn kết thành một nhà, tôi hy vọng Liên Hợp Quốc có thể mở một trường đại học tôn giáo thế giới. Mỗi tôn giáo thành lập một học viện, có mười mấy tôn giáo thì sẽ có mười mấy học viện, tương lai chúng ta đều là bạn học, cho dù là tôn giáo nào thì cũng đều là bạn học, chỉ là chúng ta học các khoa khác nhau. Không những phải học tốt kinh giáo của chính mình, cũng phải học tập tôn giáo của người khác, có vậy thì mâu thuẫn giữa chúng ta mới có thể hóa giải, đối lập mới có thể hóa giải, thực sự đi đến hòa bình, đi đến an định. Đương nhiên chúng ta cũng hy vọng những đất nước khác đều có hứng thú, đều có thể mở đại học tôn giáo, mỗi đất nước, Trung Quốc có đại học tôn giáo của Trung Quốc. Lần này chúng tôi gặp được đại sứ của Thái Lan, mỗi ngày đều ở cùng nhau, Thái Lan là đất nước Phật giáo, Thái Lan có thể mở đại học tôn giáo. Liên Hợp Quốc mở đại học cho toàn thế giới, mỗi nơi mở đại học quốc gia, như vậy tốt. Tất cả tín đồ tôn giáo ở đất nước mình, giống như là một trung tâm bồi dưỡng, đều là tốt nghiệp từ trường đại học này ra, lý niệm căn bản đều giống nhau. Như vậy mới có thể thực sự đạt được đoàn kết, có thể đạt được tôn trọng lẫn nhau, lễ kính lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng, có mười mấy câu hỏi. Nếu như nói hết thấy mọi thứ trên thế gian là tướng hư ảo, đều là không thật. Vậy thì Phật Bồ-tát tại sao lại phải tới Ta-bà, tới cứu độ những chúng sanh vốn không thật như chúng ta?

Đáp: Không sai, câu hỏi này của bạn trong kinh Kim Cang có đáp án, đọc nhiều một chút thì bạn sẽ hiểu. Trong kinh định, ngài không độ chúng sanh, “nhưng thật không có chúng sanh nào được độ”, hằng ngày độ chúng sanh, nhưng không có chúng sanh nào thực sự được độ. Lý này rất sâu, sự này cũng rất phức tạp, bạn có thể từ từ suy ngẫm, nghĩ tới đạo lý này, nghĩ thông đạo lý này rồi thì cảnh giới của bạn sẽ nâng cao mức độ lớn.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, tin thật nguyện thiết cầu sanh Tây Phương, một bộ kinh Vô Lượng Thọ cũng e rằng xen tạp, tới sau cùng liệu có phải là ngay cả câu Phật hiệu cũng là dư thừa hay không?

Đáp: Câu Phật hiệu phải tới thế giới Cực Lạc thì bạn mới thực sự có thể giác ngộ; chưa tới thế giới Cực Lạc nếu buông xuống câu Phật hiệu thì bạn vĩnh viễn luân hồi trong lục đạo, phải hiểu đạo lý này. Tác dụng của kinh điển là gì? Tác dụng là phá mê khai ngộ. Hôm nay chúng ta niệm câu Phật hiệu này, lòng tin của chúng ta không khẩn thiết, còn có nghi hoặc, cho nên kinh điển là giúp đỡ chúng ta đoạn nghi sanh tín. Nếu bạn tin thật nguyện thiết thì có thể không cần kinh điển, một câu Phật hiệu liền thành công; nếu bạn vẫn có nghi ngờ thì bạn nhất định phải đọc kinh. Tôi muốn hỏi, bạn có cần đọc kinh không? Bạn chắc chắn phải đọc kinh. Tại sao vậy? Bởi vì bạn đưa ra câu hỏi tới hỏi tôi, tôi liền biết được tín tâm, tín nguyện của bạn không khẩn thiết, cho nên bạn nhất định phải đọc kinh. Bạn không đọc kinh, câu Phật hiệu của bạn niệm không tốt; câu Phật hiệu thực sự niệm tốt rồi thì bạn sẽ không tới đây đưa ra câu hỏi nữa.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, người hỏi nói cư sĩ làm pháp sự Tam Thời Hệ Niệm như thế nào mới được coi là như pháp? Trong sổ văn nói hòa thượng pháp chủ ghi là “Pháp sư Tịnh Không” có được không?

Đáp: Đích thực là hiện tại có không ít người làm Tam Thời Hệ Niệm, pháp chủ đều là ghi tên của tôi; nói cách khác đều tính vào nợ của tôi. Nhất định phải làm như lý như pháp, không như pháp thì không được, phải làm như pháp, dùng tâm chân thành làm thì sẽ có cảm ứng. Trước đó có người từng hỏi tôi, nếu thực sự không có pháp sư, cá nhân ở nhà bật băng ghi hình cũng được, làm theo băng ghi hình. Làm pháp sự này đương nhiên đều là siêu độ oan gia trái chủ, nhất định là có chuyện này, nếu không thì bạn sẽ không dùng phương pháp này, nhưng chỉ cần chân thành thì sẽ có hiệu quả. Nếu nơi này có pháp sư, có đại đức, nhất định phải lễ thỉnh tới làm trong

tự viện am đường, đó là như pháp nhất, không những độ thân bằng quyến thuộc của chính mình, cũng độ rất nhiều chúng sanh vô hình.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói con là học sinh còn đi học, mấy tháng trước con học tập theo phương pháp “hít thở niệm Phật” do lão cư sĩ Cường Ngưu giới thiệu, cảm thấy thu được hiệu quả nhất định. Nhưng không ít người cho rằng phương pháp này có vấn đề, nói hít thở niệm Phật đó là bồi dưỡng mặt-na thức niệm Phật, không phải là xuất phát từ chí tâm. Mặc dù mặt-na thức niệm Phật, trong tâm vẫn là tràn đầy vọng niệm, không khởi được hiệu quả. Xin hỏi có thể dùng phương pháp hít thở niệm Phật này không? Lúc niệm Phật vọng niệm không ngừng, liệu có trở ngại hiệu quả không?

Đáp: Lúc niệm Phật vọng niệm không ngừng, người sơ học đều có hiện tượng này, không thể nào vừa học thì vọng niệm của bạn liền không còn nữa, không có khả năng. Bạn xem tổ sư đại đức vẫn nói với chúng ta, trước đây thực sự ở trong chùa tu hành, tu hành trong chùa Tịnh độ, niệm Phật ba năm, giống như đạo tràng ở núi Linh Nham của đại sư Ấn Quang, đây là đạo tràng Tịnh tông vô cùng nổi tiếng ở Trung Quốc, niệm ba năm, một cây nhang vẫn còn khởi ba đến năm vọng niệm. Một cây nhang là thời gian bao lâu? Nhang đốt trong chùa của chúng ta, có nhang dài, có nhang thông thường, nhang dài là một tiếng rưỡi, nhang thông thường là một tiếng; nói cách khác, cho dù là nhang dài, một tiếng rưỡi vẫn có ba đến năm vọng niệm, công phu rất khá rồi! Làm gì có ai lúc mới đầu niệm thì vọng niệm liền không còn nữa, là chuyện không thể. Làm thế nào đối phó vọng niệm? Vọng niệm đề khởi không cần để ý đến nó, bạn để ý đến nó, vọng niệm lại nhiều thêm một cái, đây là tăng trưởng vọng niệm. Căn bản không quan tâm đến nó, đem tinh thần tập trung vào câu Phật hiệu, như vậy dần dần vọng niệm sẽ ít đi. Niệm tới thực sự một vọng niệm không sanh, công phu hai mươi, ba mươi năm đều chưa chắc có thể làm được. Cho nên muốn công phu sâu thì không thể vội vàng, chuyện này không vội vàng được. Vọng niệm là chúng ta đã dưỡng thành thói quen, dưỡng thành thói quen từ vô thủy kiếp tới nay, nó tự nhiên sẽ sanh khởi, bạn đề cũng không đề xuống được. Nhất định phải biết huân tu trong thời gian dài, dần dần giảm bớt, như vậy là được. Nếu bạn có thể kiểm tra ra vọng niệm năm nay của tôi ít hơn năm ngoái, vậy là có tiến bộ; nếu nghĩ tới năm nay còn kém xa năm ngoái, thậm chí vọng niệm năm nay còn nhiều hơn năm ngoái, vậy thì bạn không ổn rồi, bạn thật lùi rồi. Nếu bạn suy nghĩ như vậy thì đúng, còn dùng phương pháp gì thì cũng không nhất định, căn tánh mỗi người khác

nhau. Hít thở niệm Phật cũng không phải do cư sĩ Cường Ngưu sáng tạo ra, từ xưa tới nay đã có, phương pháp này kết hợp với *quán số tức*. Phương pháp nào đối với bản thân thực sự có hiệu quả, tức là giúp giảm vọng niệm của bản thân, Phật hiệu không gián đoạn là được.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, người hỏi nói rất nhiều người cho rằng lúc niệm Phật trong tâm nên nghĩ đến Phật, như lời Đại Thế Chí Bồ-tát nói, niệm Phật với tâm tưởng nhớ “như trẻ nhớ mẹ” thì sẽ có kết quả. Nếu không tưởng niệm, chỉ niệm Phật hiệu hoặc là tâm niệm tai nghe, chỉ có thể dùng như một phương pháp trừ bỏ vọng niệm, nhập định. Xin hỏi cách nói như vậy có đúng hay không?

Đáp: Hiện tại có rất nhiều cách nói, cho nên học Phật, học đạo, hoặc là người thời xưa cầu học, quan trọng nhất là ở sư thừa. Sư thừa là gì? Theo một vị thầy học, bạn là một phương phướng, một mục tiêu, dễ thành tựu. Hiện tại sư thừa không còn nữa, bạn học Phật sẽ nghe được rất nhiều âm thanh. Âm thanh mặc dù đều là đúng đắn, nhà Phật nói tám vạn bốn ngàn pháp môn đều là chánh pháp, vô lượng pháp môn. Câu “pháp môn vô lượng thế nguyện học” trong tứ hoằng thế nguyện nói tới, tại sao phải học? Chúng sanh có vô lượng căn tánh, bạn không có vô lượng pháp môn thì bạn không độ được vô lượng chúng sanh. Nhưng bạn nhất định phải hiểu, trước tiên bạn nhất định phải thành tựu chính mình mới có thể học vô lượng pháp môn, bản thân bạn chưa thành tựu, bạn không có tư cách học vô lượng pháp môn. Lúc mới đầu đã học vô lượng pháp môn thì chắc chắn không thể thành tựu, tâm của bạn là loạn, tư tưởng của bạn là loạn, bạn không thể thành tựu. Mục tiêu cuối cùng của Phật pháp là giới định tuệ, giới chính là quy tắc, phải tuân thủ quy tắc, mục đích là muốn đắc định. Chúng ta niệm Phật cũng không ngoại lệ, niệm Phật tam-muội chính là định, “nhất tâm bất loạn” được nói trong kinh Di-đà chính là định. Định đến một mức độ nhất định thì sẽ khai mở trí tuệ, như vậy mới có thể giải quyết vấn đề, không thể không hiểu đạo lý này.

Trước đây người học Phật là theo một vị thầy, không phải là đi chùa khắp nơi; đi chùa khắp nơi thì tâm của bạn sẽ chạy loạn, bạn sẽ nghe được rất nhiều âm thanh, bạn sẽ không còn cách nào. Bạn theo một vị thầy, học theo một người thì bạn sẽ có thành tựu. Tôi học Phật thật ra mà nói chính là được lợi ích từ việc này, không học loạn khắp nơi, thầy giáo không cho phép. Tôi học triết học, theo một mình tiên sinh Phương Đông Mỹ, thầy không cho tôi nghe người khác giảng bài, cũng không cho tôi tiếp xúc với học sinh khác. Chủ nhật hàng tuần thầy dạy tôi ở nhà thầy, học sinh

chỉ có một mình tôi, đây chính là sư thừa mà người xưa nói tới. Sau khi tiến vào cửa Phật, vị đầu tiên là đại sư Chương Gia, tôi theo thầy ba năm, tiếp thu lời chỉ dạy của mỗi mình thầy. Sau ba năm thầy vắng sanh, qua một năm tôi mới đi tìm vị thầy thứ hai là thầy Lý.

Tôi theo thầy Lý mười năm, theo một vị thầy, vào cửa liền thương lượng điều kiện với tôi. Anh muốn tới chỗ tôi học tập, muốn tới bái sư, thầy nói có thể, có ba điều kiện, nếu anh có thể tiếp nhận ba điều kiện này thì tôi sẽ nhận anh làm học trò; nếu anh không thể tiếp nhận, vậy thì anh đi tìm người khác, anh hãy tới chỗ khác. Ba điều kiện này, đầu tiên là bắt đầu từ ngày anh bái sư, chỉ có thể nghe một mình tôi giảng kinh, một mình tôi dạy anh; bất kỳ đại đức tại gia, xuất gia nào anh cũng đều không được thân cận, anh đều không được đi nghe, đây là điều kiện đầu tiên. Điều kiện thứ hai, bởi vì trước đây tôi theo thầy Phương học triết học, theo đại sư Chương Gia học ba năm, thầy Lý nói những thứ đó tôi không thừa nhận, đều phế bỏ hết, anh tới chỗ này sẽ học lại từ đầu, đây là điều kiện thứ hai. Điều kiện thứ ba, từ hôm nay trở đi, anh đọc sách, cho dù đọc bất kỳ sách gì, sách thế gian hay sách Phật, chưa được sự cho phép của tôi thì không được đọc, những thứ anh đọc đều phải được tôi đồng ý, ngay cả kinh Phật cũng vậy. Bạn nghĩ thử xem, ba điều kiện này có thể tiếp nhận hay không? Sau khi lần đầu nghe như vậy, trước giờ tôi chưa từng gặp vị thầy nào độc đoán như vậy, hình như chỉ có bản thân, không có người khác. Nhưng tôi cũng biết thầy Lý là thiện tri thức thực sự, rất không dễ gì gặp được, cho nên nghĩ một chút vẫn là đồng ý. Như vậy tôi chính thức bái sư, tuân thủ ba điều kiện này.

Ba tháng sau, tôi liền biết được sanh ra hiệu quả, tại sao vậy? Mắt không được nhìn lung tung, tai cũng không được nghe lung tung, hết thấy nghe theo chỉ dạy của thầy, sau ba tháng thì phiền não, vọng niệm rõ ràng giảm bớt, sau khi giảm bớt thì trí tuệ liền khai mở. Trí tuệ tại sao lại khai mở? Trước đây nghe mọi thứ đều nghe không rõ ràng lắm, hiện tại sẽ nghe rất rõ ràng; trước đây chưa lãnh ngộ được, hiện tại nghe xong có thể lãnh ngộ được một số thứ. Sau đó được nửa năm thì càng rõ ràng hơn, mới biết được phương pháp của thầy cao minh. Thầy chặn bạn trước, hiện tại cơ hội như vậy sẽ rất hiếm có, bạn nghe người này, bạn nghe người kia, nghe tới mức rối tinh rối mù, rốt cuộc người nào đúng? Nếu bạn đi hỏi thì đều đúng, nhưng đối với lúc bạn học tập thì đều không đúng. Tại sao vậy? Bạn đồng thời đi rất nhiều con đường. Cho nên một vị thầy dạy một con đường, hai vị thầy là hai con đường, hai con đường thì bạn đi bằng cách nào? Ba vị thầy, ngã ba đường; bốn vị thầy là ngã tư

đường. Nếu bạn học mười mấy vị thầy thì bạn phải làm sao? Bạn làm sao có thành tựu được? Người xưa thầy giáo dạy học trò, đối với học trò phải chịu trách nhiệm, người thầy nhất định sẽ giúp đỡ bạn, đưa bạn ra ngoài, từ mê hoặc điên đảo đưa tới giác ngộ, phá mê khai ngộ; nhưng nếu bạn có hoài nghi, đối với thầy có hoài nghi thì không có cách nào, không có cách nào cả, cho nên rất không dễ dàng.

Hiện nay chúng ta dạy học đi đâu tìm được người học trò như vậy? Không tìm thấy được! Hiện tại không còn nữa. Những học trò ngoan ngoãn như chúng tôi, thầy giáo dạy như thế nào thì tuân theo như vậy, tuân theo 100%, không tìm được ai cả. Tôi tuân theo ba điều kiện của thầy trong 10 năm, 10 năm thì cảm rữ xuống rồi mới có được chút thành tựu nho nhỏ như vậy, cho nên rất không dễ dàng. Đây chính là trừ bỏ vọng niệm, thầy dạy tôi buông xuống, nhìn thấu, nhìn thấu buông xuống là phương pháp mà thầy Lý dạy chúng tôi, thực sự là dạy chúng tôi buông xuống. Nhìn thấu là trí tuệ, giúp đỡ bạn buông xuống, sau khi buông xuống, lại giúp đỡ bạn nhìn thấu ở mức độ càng sâu hơn. Sau này tôi hiểu được, hóa ra con đường thành Phật chính là nhìn thấu buông xuống, buông xuống nhìn thấu, từ sơ phát tâm đến Như Lai địa, đến Đẳng giác Bồ-tát phá một phẩm sanh tướng vô minh cuối cùng cũng buông xuống, thì họ sẽ viên mãn. Cho nên hiện tại chúng ta hiểu được, mới đầu nhất định phải buông xuống chấp trước, thực sự buông xuống chấp trước đối với hết thảy pháp thế gian và pháp xuất thế gian thì liền chứng quả A-la-hán; lại buông xuống phân biệt thì bạn liền chứng quả Bồ-tát; sau cùng buông xuống vọng tưởng liền thành Phật, phải hiểu đạo lý này.

Hiện tại chúng ta nhìn thấy Phật học viện, tôi cũng từng dạy ở Phật học viện, thời gian không dài, từng dạy một khoảng thời gian ngắn. Sau đó thì thế nào? Không dám dạy, lương tâm khiển trách, không chịu được. Tại sao vậy? Trong Phật học viện có rất nhiều môn học, giáo viên quá nhiều, đều dạy học sinh thành hồ đồ. Đây là tội lỗi, chuyện này tôi không dám, trước đây thầy Phương nói là làm hại con em người ta. Chúng tôi kiến nghị với Phật học viện, hy vọng học sinh có thể chuyên học một môn, Phật học viện không đồng ý, họ nói như vậy không giống Phật học viện. Phật học viện nhất định phải giống trường học, phải có rất nhiều môn học, mỗi ngày xếp rất nhiều môn học, mời rất nhiều giáo viên. Cho nên tôi dạy được một học kỳ, qua học kỳ thứ hai thì tôi không dám dạy nữa, không nhẫn tâm dạy tiếp.

Bản thân tôi là tiếp nhận một vị thầy chỉ dạy, biết được lợi ích của một vị thầy; nhiều vị thầy thì thực sự giảng đều không giống nhau, sau khi học sinh học rồi thì

không biết nghe người nào tốt hơn. Cho nên sau khi tốt nghiệp từ Phật học viện, học được chút da lông, chút thường thức của Phật pháp, không hiểu chút giáo nghĩa nào, thông thường Phật học viện đại khái đều là như vậy. Dạy học thời xưa của Trung Quốc có một nguyên tắc, so sánh với phương pháp khoa học của phương Tây, tôi cảm thấy càng khoa học hơn, càng có đạo lý hơn, đó là thâm nhập một môn. Sau khi hội nghị ở Paris lần này kết thúc thì tôi sẽ viếng thăm, tiếp nhận lời mời tới dạy hai buổi cho đại học Cambridge và đại học London, cho khoa Hán học của họ, đối tượng là giáo sư, nghiên cứu sinh của họ. Sau khi trở về tôi cảm giác sâu sắc được nếu so với trước đây thì trình độ Hán học của họ khác biệt rất lớn, nguyên nhân ở đâu? Giáo viên Hán học Trung Quốc không còn nữa. Người nước ngoài tới đâu mà học? Đại sư Trung Quốc không còn nữa, điều này rất đáng lo ngại. Học thuật truyền thống của Trung Quốc, ba nhà Nho Thích Đạo, hiện tại ba nhà Nho Thích Đạo đều không còn đại sư nữa. Trình độ của nó đương nhiên sẽ hạ thấp, cho nên chúng tôi vô cùng lo ngại.

Công việc ở Thang Trì chúng tôi làm thành công rồi, chúng tôi nhìn thấy hiệu quả rồi, cho nên chúng tôi quyết định giao Thang Trì cho đất nước, cống hiến vô điều kiện cho đất nước, chúng tôi không làm nữa, để họ tiếp tục làm. Cả thế giới đều biết chuyện ở Thang Trì, một khi Liên Hợp Quốc tuyên bố thì cả thế giới đều biết. Chúng tôi vội vàng làm điều gì? Chính là muốn bồi dưỡng giáo viên cho ba nhà Nho Thích Đạo, thời gian cần ít nhất 10 năm, 10 năm chuyên học một bộ kinh, họ có phương hướng, có mục tiêu, họ đi một con đường. Mười năm thì tâm của họ định lại, chuyên học một bộ, họ có thành tựu, nếu bạn học rất nhiều môn, không thể thành tựu. Chúng tôi hy vọng có thể có 50 người, học tập cùng nhau 10 năm, mỗi người chuyên học một bộ kinh, bộ kinh nào thì đều có thể chọn trong Nho Thích Đạo. Đạo gia có thể chọn Lão Tử, có thể chọn Trang Tử, 10 năm chuyên học; Nho gia có thể học Luận Ngữ, có thể học Mạnh Tử, cũng là 10 năm chỉ học một môn, không được học môn thứ hai; kinh điển Phật giáo cũng giống vậy, 10 năm chuyên học một bộ kinh. Có rất nhiều người muốn tới báo danh, không phải là đơn giản như vậy, dạy học của chúng tôi rất đặc thù, bạn phải có năng lực, bạn có năng lực còn phải có đức hạnh nữa.

Nền tảng của đức hạnh, chúng tôi yêu cầu nhất định phải thực hành Đệ Tử Quy, Đệ Tử Quy của nhà Nho; phải thực hành Cảm Ứng Thiên, Cảm Ứng Thiên là của nhà Đạo; phải thực hành Thập Thiện Nghiệp Đạo của nhà Phật. Đây là ba cái rễ của Nho Thích Đạo, bạn không có ba cái rễ này, bạn học cái gì cũng đều không thành

tự. Con người không có đạo đức sao được? Cho nên luân lý, đạo đức là gốc rễ, là nền tảng, bạn phải thực hành được 100%. Nếu người xuất gia, ít nhất còn phải thực hành Sa-di Luật Nghi, đây là chúng ta học theo đại sư Ngẫu Ích, cả đời tuân thủ Sa-di Luật Nghi. Nếu bạn có cái rễ này, sau khi có cái rễ này, chọn một bộ trong Nho Thích Đạo, chuyên học một bộ trong 10 năm. Cách dạy như thế nào? Bản thân bạn phải có nền tảng, chúng tôi tuyển chọn, cửa Phật là Đại tạng kinh, Nho và Đạo đều trong Tứ Khố Toàn Thư, bạn chọn từ trong Tứ Khố. Sau khi chọn xong thì tôi qua đó dạy học, dạy học không phải là tôi giảng cho bạn nghe, không phải là tôi giảng kinh, tôi giảng cho bạn nghe, tôi giảng bạn nghe, không phải vậy. Dạy học, tôi dạy bạn học, là bạn học.

Trước đây tôi từng dạy qua, học sinh của tôi cũng rất ưa thích tôi, nhưng học sinh vô cùng vất vả. Một tuần học bốn tiếng đồng hồ, tôi dạy kinh Kim Cang trong lớp nghiên cứu của thầy Lý, từng dạy qua một năm. Phương pháp dạy học, lúc đó có hai học sinh phát tâm học kinh Kim Cang. Được, học sinh rất nhiều, những học sinh khác là dự thính, hai học sinh này là thực sự học môn này của tôi. Tôi lên lớp, chỉ kinh văn từ đoạn này đến đoạn kia cho họ, sau đó cung cấp những thứ bạn cần đi tham khảo, sau khi tôi giao bài xong thì tiết học của tôi cũng kết thúc. Buổi học tiếp theo, một buổi học 50 phút, hai học sinh rút thăm, rút được thì lên bục giảng bài, bạn giảng tôi nghe. 50 phút, bạn giảng 40 phút, 10 phút sau cùng tôi sẽ bình luận, tôi dạy theo phương pháp này. Cho nên học sinh rất vất vả, họ nói với tôi, 40 phút này phải chuẩn bị mất hai ngày, rất vất vả, nhưng mà như thế nào? Rất có thọ dụng. Họ phải tra rất nhiều tài liệu, họ phải viết ghi chú, họ phải lên bục giảng cho mọi người nghe. Tôi ngồi ở hàng ghế cuối cùng, tại sao vậy? Hàng ghế cuối cùng, tôi phải nghe được âm thanh của bạn mới được, không nghe được thì âm lượng của bạn chưa đủ. Cho nên đây là cách dạy học của tôi.

Tương lai tôi dẫn dắt 50 học sinh này cũng là cách dạy học như vậy, 50 người các bạn, mỗi người ít nhất một tuần phải báo cáo một lần, hai tiếng đồng hồ, tôi hằng ngày phải nghe, bạn giảng hai tiếng đồng hồ cho tôi nghe. Mỗi buổi học đại khái khoảng 90 phút, bạn phải giảng 70 phút, 20 phút còn lại, 10 phút để bạn học nhận xét, 10 phút để tôi tổng kết lại, đây là cách dạy của tôi. Bạn không có năng lực này, bạn không cách nào tham gia lớp học này, lớp học này không phải là giống như tôi hằng ngày giảng kinh, bạn nghe kinh, không phải như vậy! Nếu như nói là văn ngôn văn, không có ngắt câu, trong Tứ Khố Toàn Thư không có ngắt câu, ngay cả câu từ

bạn đều không ngắt ra được thì bạn làm sao có thể học tập? Bạn sẽ không cách nào học tập được. Cho nên đây không phải là lớp bình thường, thực sự là lớp nghiên cứu. Cách dạy học này, nói cho các bạn biết, đại học trước đây chính là cách dạy học này. Giáo sư đại học trước đây không lên bục giảng cho bạn nghe, đều là sau khi chỉ điểm xong, giờ tiếp theo bạn giảng cho giáo viên nghe, đây gọi là dạy học. Tôi dạy bạn học như thế nào, không phải là tôi giảng cho bạn nghe, làm gì có đạo lý này! Tôi giảng bạn nghe là dạy cho học sinh nhỏ, đâu có phải là dạy học sinh lớn? Nhất định phải hiểu đạo lý này.

Mười năm, bản thân bạn chuyên học một môn, ít nhất bạn phải tham khảo mười mấy loại tài liệu thì bạn mới thực sự có thành tựu. Môn học đó của bạn tương lai là quán quân thế giới, thực sự có thành tựu, đó mới gọi là đại sư. Cho nên tôi không dám nói dạy, tôi nói là cúng dường, tôi bằng lòng cúng dường 50 vị đại sư, đại sư Nho Thích Đạo, tôi bằng lòng cúng dường cho họ, tôi tới bầu bạn với họ, như vậy mới có thể thành tựu. Cho nên không phải là trò chơi trẻ con, tôi muốn tới đăng ký, người ta cũng muốn tới đăng ký, vậy thì được! Vậy thì 50 người không cần chọn lựa nữa, quá nhiều rồi. Cho nên người khác hỏi tôi, phải làm thế nào mới có thể tham gia lớp học này? Trước tiên tới Thang Trì học tập, tới Thang Trì học một năm. Ở bên đó thế nào? Ở bên đó dạy một năm. Bạn có thể dạy một năm ở Thang Trì, dạy rất có thành tựu, mọi người tán thán, do bên Thang Trì tiến cử bạn. Cho nên chúng tôi không phải là đăng ký, là muốn bản thân bạn thực sự đi dạy, bạn thực sự làm được luân lý, đạo đức căn bản, bạn đối với học sinh, đối với bạn bè, đối với đồng nghiệp, đối với khách khứa, người tới Thang Trì ghé thăm, học tập vô cùng nhiều.

Hôm nay họ gọi điện thoại tới, vô cùng hoan hỷ. Có 19 người tới bên đó tham quan, là đại biểu của huyện, tức là mười mấy huyện, mỗi huyện một đại biểu tới bên đó tham quan. Hơn nữa mỗi người còn quyên 100 đồng, nhận được 1.900 đồng, hiếm có! Đây là đại biểu của các huyện ủng hộ trung tâm này của chúng tôi, vô cùng hiếm có. Thông thường làm quan đều là đòi tiền, đây là đưa tiền tới, thật hiếm có, mặc dù không nhiều, nhưng là chuyện tốt. Nếu mỗi huyện trên cả nước đều phái đại biểu tới tặng, vậy thì tiền của chúng ta sẽ dùng không hết. Cho nên có chế độ nhất định, có phương pháp nhất định thì chúng ta mới có thể thực sự bồi dưỡng ra nhân tài. Hiện tại trường học tại sao không xuất hiện nhân tài? Bạn liền hiểu được. Tại sao đại học tặng bằng giáo sư cho tôi nhưng tôi lại không đi đứng lớp? Đứng lớp lãng phí thời

gian, học sinh tâm tình nóng nảy, có gì đáng để đi chứ! Cho nên tôi rất hoan hỷ tổ chức buổi tọa đàm với giáo sư đại học, chúng tôi tới giao lưu, chuyện này thì rất tốt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi Thích-ca Mâu-ni Phật thuyết pháp 49 năm, là dùng hóa thân để thuyết pháp đúng không? Hiện tại tất cả kinh Phật mà chúng ta nhìn thấy, liệu có khả năng đệ tử chỉnh lý ban đầu, hoặc là người dịch kinh, hoặc là nhiều đời tổ sư thêm vào tư tưởng của cá nhân hay không?

Đáp: Năm đó Thích-ca Mâu-ni Phật tại thế không phải là hóa thân, là ứng thân, ứng thân tức là cũng có cha mẹ, cũng có đầu thai, đây gọi là ứng thân. Hóa thân không có cha mẹ, là biến hiện ra, sau khi họ làm xong việc thì không còn nữa, bạn tìm thế nào cũng không thấy được, đó gọi là hóa thân. Hóa thân là thời gian ngắn, đại khái đều là đối với một hai người, không phải là đối với rất nhiều người; đối với rất nhiều người phải dùng ứng thân, giống như thân của chúng ta mới được, không thể khác nhau.

Kinh Phật của chúng ta, đích thực nhiều đời đều có người hoài nghi, bởi vì thời gian Phật thuyết pháp không hề có ghi chép, tất cả mọi kinh điển đều là sau khi đức Phật diệt độ do chúng đệ tử tập kết lại. Nhưng những đệ tử kết tập kinh điển và các vị pháp sư phiên dịch kinh điển ở Trung Quốc đều là người chứng quả, không phải là người bình thường. Khi tôi mới học Phật cũng có nghi vấn này, thầy Lý nói với tôi về phiên dịch kinh điển, bạn xem người phiên dịch bên dưới là pháp sư Tam Tạng, thầy Lý nói với tôi, ít nhất họ đều là tam quả trở lên. Trong kinh Hoa Nghiêm nói, tam quả trở lên là địa vị gì? Bồ-tát Thập tín của chúng ta, Bồ-tát Thập tín đại khái là Ngũ tín đến Lục tín, thấp nhất đều là trình độ như vậy; còn có cao hơn, cao hơn có Bồ-tát Sơ trụ, tới Bồ-tát Thập tín và Sơ trụ, đây là phiên dịch kinh điển. Lúc kết tập kinh điển, trong đó có rất nhiều Phật Bồ-tát tái lai, đó không phải là người bình thường. Cho nên đối với kinh tạng không được hoài nghi, hoài nghi thì bạn không đạt được bất kỳ điều gì; nguyên lý, nguyên tắc thực sự, nếu bạn chân thành đến cực điểm thì gặp được sẽ khai ngộ.

Lục tổ của Trung Quốc là ví dụ tốt nhất, Lục tổ không biết chữ, nếu bạn nói trong kinh này có vấn đề, ngài ấy không biết, ngài ấy không biết chữ, ngài ấy cũng chưa từng đọc qua kinh. Nhưng người khác đọc kinh thì ngài đều hiểu, ngài giảng lại một lần cho bạn, bạn liền khai ngộ, đại triệt đại ngộ. Đây là đạo lý gì? Chúng ta đọc không hiểu kinh điển, không nhìn ra được ý nghĩa thì phải trách chính mình, nghiệp chướng của chính mình quá nặng, phiền não quá nặng; nếu bạn thực sự đoạn trừ được

phiền não, kinh này vừa đọc thì ý nghĩa liền xuất hiện. Lúc tôi giảng kinh đã từng nói qua, không những từng câu từng chữ trong kinh Phật bao hàm vô lượng nghĩa, mà sách giáo khoa của các em nhỏ học tiểu học trên thế gian này của chúng ta, từng câu từng chữ cũng là vô lượng nghĩa. Trong Phật pháp nói “người viên dung thuyết pháp, không pháp nào không viên dung”, người thực sự giác ngộ, nếu bạn để Lục tổ đại sư giảng câu “chó nhỏ sủa, mèo nhỏ nhảy” mà các bạn nhỏ đọc, bạn xem thử ngài giảng giống với kinh Hoa Nghiêm, ngài thực sự giảng ra vô lượng nghĩa. Trình độ khác nhau, kiến giải không giống nhau!

Chúng ta phải tin tưởng lời Thích-ca Mâu-ni Phật nói, những lời cả đời ngài nói, chưa từng nói qua một câu kinh, ai nói ngài giảng kinh thì đó là hủy báng Phật. Câu này chính là đánh đòn cảnh cáo, bạn làm sao có thể hoài nghi ngài? Bạn làm sao có thể phê bình? Ngài chưa từng nói qua, nếu ngài nói thì bạn có thể phê bình; còn đây chưa nói, 49 năm nói mà không nói, không nói mà nói, vậy thì bạn không cách nào phê bình ngài được. Thế gian này của chúng ta có nói, có nói thì có thể phê bình; ngài không nói, không nói mà nói. Tại sao bạn không hiểu? Bởi vì bạn có nghe, cho nên bạn không hiểu. Phải làm thế nào mới hiểu? Không nghe mà nghe, nghe mà không nghe thì bạn sẽ hiểu, hay là hay ở chỗ này, đây mới là chân tướng sự thật. Đích thực là có chân lý tồn tại, chúng ta là bị mê hoặc rồi. Lời dạy bảo của Phật Bồ-tát không ngoài điều gì khác, dẫn dắt tự tánh của chúng ta, giúp đỡ chúng ta giác ngộ, chỉ cần chúng ta buông xuống mê hoặc điên đảo, buông xuống tham sân si mạn, buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước thì không có thứ nào mà bạn không hiểu ý nghĩa. Tôi giảng Hoa Nghiêm, cũng có không ít lần tiết lộ, kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm là toàn bộ vũ trụ của chúng ta, chúng ta xem kinh văn này là sách thuyết minh của toàn bộ vũ trụ. Kinh Hoa Nghiêm thực sự không nằm ở quyền kinh, kinh Hoa Nghiêm thực sự là toàn bộ vũ trụ, toàn bộ đời người, cho nên bạn mới hiểu được pháp vô lượng vô biên, vô cùng tận.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, xin hỏi, người chưa khai ngộ làm thế nào có thể kiên định tin tưởng có lục đạo luân hồi, nhân quả luân hồi?

Đáp: Đây là lời Phật nói, bạn chưa khai ngộ mà có thể tin tưởng thì bạn có thiện căn, bạn sẽ tin thật, không nghi; ngoài ra, người chưa khai ngộ, họ nghe được chuyện này họ cầu chúng; hoặc là họ thực sự nhìn thấy, thực sự gặp được. Lúc tôi mới học Phật có một vị tiên sinh lớn tuổi, tuổi tác đại khái bằng ông nội của tôi, lớn hơn tôi 39 tuổi, thực sự là cùng thế hệ với ông tôi, vô cùng từ bi. Tôi 26 tuổi, năm đó

ông ấy đã gần 70 tuổi. Ông kể cho tôi nghe nhân duyên học Phật của ông, thời kỳ kháng chiến ông sống ở Trùng Khánh, lúc đó đang làm quan, là Cục trưởng cục thuế Tây Khang, ông quản lý tài chính thuế vụ. Có một buổi tối chơi mạt chược cùng bạn bè, chơi đến rất khuya, đại khái khoảng hai ba giờ sáng mới giải tán về nhà. Lúc đó mặc dù làm quan lớn nhưng cũng không có xe, phải đi bộ, phải đi bộ về nhà! Lúc ông trở về thì đêm đã khuya rồi, đường cũng rất xa, đại khái phải đi bộ hơn nửa tiếng đồng hồ. Ông nói trên đường về nhìn thấy một người phụ nữ, ở phía trước cách ông không xa, ông cũng cảm thấy không sao, dù sao cũng đều là đi chung đường.

Ông nói đi rất lâu, ông chợt nghĩ làm sao một người phụ nữ có thể ra ngoài một mình vào đêm khuya như vậy? Vừa nghĩ như vậy liền dựng tóc gáy. Nhìn kỹ, thì [người phụ nữ đó] chỉ có nửa thân trên mà không có nửa thân dưới, sợ hãi đến mức từ đó về sau ông tin là thật, không phải là giả, tận mắt nhìn thấy, ông nói tuyệt đối không phải là hoa mắt. Tại sao vậy? Thời gian rất dài, đi cùng nhau gần nửa tiếng đồng hồ. Ông nói từ đó về sau ông ấy tin tưởng đây là thật, không phải là giả, đây là nhân duyên khiến ông tin tưởng Phật, tiến vào cửa Phật. Cho nên không tin tưởng luân hồi, không tin tưởng nhân quả, nếu bạn cẩn thận chú ý đến những gì đã trải qua trong đời này của mình thì bạn chắc chắn sẽ nhìn thấy được. Nhân duyên quả báo thực sự cũng ở ngay trước mắt, tỉ mỉ quan sát đều có thể nhìn thấy được, nhìn thấy được đó là thật, không phải là giả.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói xin hỏi mỗi người vốn chính là Phật, hay là chỉ có Phật tánh mà thôi? Nếu vốn là Phật, là quả vị giống với Thích-ca Mâu-ni Phật đúng không? Sau này cho dù thành Phật, liệu còn thoái chuyển không? Bởi vì đọc không hiểu kinh Lăng-nghiêm, cho nên xin pháp sư giải thích nghi hoặc giúp con.

Đáp: Vấn đề này tôi không nói với bạn, bạn từ từ nghe kinh. Đích thực là Thế Tôn trong kinh Lăng-nghiêm, vấn đề này là tôn giả Phú-lâu-na hỏi Thích-ca Mâu-ni Phật, Thích-ca Mâu-ni Phật có trả lời chi tiết ở trong kinh Lăng-nghiêm. Đọc kinh không hiểu thì đọc chú giải, chú giải kinh Lăng-nghiêm tương đối dễ hiểu, chú giải của pháp sư Viên Anh, pháp sư Viên Anh có Kinh Lăng-nghiêm Giảng Nghĩa. 30 năm trước tôi giảng kinh Lăng-nghiêm ở Hồng Kông chính là dùng Giảng Nghĩa của pháp sư Viên Anh. Bởi vì ngài là người thời cận đại, mặc dù viết bằng văn ngôn văn, nhưng là văn ngôn văn rất dễ hiểu, không khó hiểu, bạn đi đọc chú giải. Đọc không hiểu chú giải thì đọc nhiều một chút, người xưa nói “đọc sách ngàn lần, nghĩa kia tự

hiếu”, tại sao vậy? Đọc xong 1.000 lần thì tâm của bạn định lại, định rồi sẽ khai ngộ, sẽ hiểu được. Hiện nay tại sao không thể khai ngộ? Giảng cho bạn nghe thì bạn cũng không thể khai ngộ. Tại sao vậy? Tâm tình nóng vội, tâm của bạn vẫn chưa định lại.

Tôi theo đại sư Chương Gia ba năm, tôi học được rất nhiều đạo lý ở chỗ thầy. Thầy không nói nhiều, mỗi lần tôi tới đó, ngày chủ nhật tới đó, đều là hai tiếng đồng hồ, hai tiếng đồng hồ nói bao nhiêu câu? Tôi nghĩ không quá 30 câu, thầy nói rất ít. Thầy muốn bạn thế nào? Muốn bạn định lại. Cho nên ở cùng thầy, thời gian ngồi rất dài, không nói chuyện, mắt nhìn mắt. Hỏi thầy một câu, thường phải mấy phút sau thầy mới trả lời bạn, thầy xem bạn đã định lại rồi thì thầy nói với bạn; bạn chưa định lại, bạn vẫn có vọng niệm thì thầy không nói với bạn, bởi vì nói cũng không có tác dụng. Cho nên nói rất ít, nhưng bạn sẽ ghi nhớ, vĩnh viễn không bao giờ quên. Cách dạy học này rất lợi hại, nhất định khiến bạn toàn tâm, tinh thần tập trung, tâm tĩnh lại. Cho nên người xưa nói đọc sách ngàn lần là đạo lý như vậy, tâm của bạn định rồi, bạn chuyên chú rồi thì sẽ có chỗ ngộ.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín nói tất cả tướng đều là tâm tánh biến hiện ra, xin hỏi tâm tánh hoặc là Phật tánh lại từ đâu mà có? Chúng đắc đến quả vị nào thì mới có thể biết được đó là không sanh không diệt?

Đáp: Trong kinh giáo Đại thừa nói chúng đến Bát địa bất động địa thì bạn hoàn toàn có thể hiểu rõ chân tướng này. Hiện tại cách nói của các nhà khoa học đối với đạo lý này dần dần rất gần với Phật pháp, nếu bạn không hiểu điều này thì đọc thêm sách khoa học. Khoa học đặc biệt là nói tới cơ học lượng tử, gọi là thế giới vi mô, trước tiên bạn nghiên cứu những thứ này, trong lòng bạn có khái niệm, sau đó bạn sẽ thể hội được đạo lý tâm hiện thức biến mà Phật pháp nói tới.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nếu bộ não của người thực vật đã chết, người nhà ngăn cấm không cung cấp thức ăn cho người đó cho đến lúc chết. Xin hỏi liệu như vậy có tương đương với sát sanh không?

Đáp: Đây là sai lầm, cho dù chúng ta đối với người thực vật cũng phải chăm sóc họ, cũng không được cắt đứt ăn uống của họ; cắt đứt ăn uống của họ đích thực là vô cùng không nhân từ, nhất định phải chăm sóc tốt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nếu biết bản thân đã bị bệnh nan y, không sống được bao lâu nữa, cho nên mua bảo hiểm để kiếm tiền bảo hiểm lo cho cuộc sống sau này của cha mẹ và con cái, xin hỏi như vậy có coi là hành vi trộm cắp không?

Đáp: Chuyện này không cần hỏi người khác, hỏi chính mình. Thực sự mắc bệnh nan y, hiện tại viện Sơn Tây là tấm gương tốt nhất cho chúng ta. Nếu bạn thực sự hiếu thuận cha mẹ, thực sự muốn nuôi dạy con cái, tôi tin rằng bạn nên sống thêm vài năm nữa, vậy thì bệnh của bạn sẽ khỏi, bệnh nan y cũng sẽ khỏi. Tại sao vậy? Nghiệp báo của bản thân bạn không còn nữa, hiện tại là vì người khác, nhờ vào phước của người khác. Người khác có phước thì bạn sẽ sống lâu; khi người khác không còn phước nữa thì thọ mạng của chính mình cũng đến rồi, tới lúc đó có thể tạm biệt nhau rồi.

Hỏi: Câu hỏi thứ 12, xin hỏi con người từ đâu tới? Từ thời đại chưa có người đến có người, quá trình tiến hóa như thế nào?

Đáp: Chuyện này không cách nào giảng chi tiết được, nhưng kinh Hoa Nghiêm mà chúng tôi giảng hy vọng bạn nghe nhiều hơn, kinh Hoa Nghiêm từng nói qua. Rất lâu rồi, trong phẩm Thế Giới Thành Tựu và phẩm Hoa Tạng Thế Giới, đều giảng qua những vấn đề này, có thể bắt đầu xem từ bài giảng trước đây.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười ba, người hỏi nói, xin hỏi tại sao Phật Bồ-tát không hiện ra đại âm thanh và đại quang minh, để tất cả con người, súc sanh trên toàn thế giới có thể cùng lúc nghe được chư Phật và Bồ-tát thuyết pháp? Mặc dù chúng con có nghiệp chướng, nhưng Phật có đại thần thông, liệu có thể giúp đỡ chúng sanh thấy nghe Phật Bồ-tát hay không?

Đáp: Nói cho các bạn biết, không thể, tại sao lại không thể? Kinh giáo Đại thừa giảng rất nhiều, Phật Bồ-tát không khởi tâm, không động niệm, các ngài giảng như thế nào? Cách nghĩ hiện tại của chúng ta đều là coi Phật Bồ-tát là người bình thường như chúng ta, đều khởi tâm động niệm, các ngài có thể làm như vậy. Các ngài lại không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước, bạn nói xem các ngài giảng như thế nào? Cho nên chúng sanh có cảm, Phật liền có ứng. Những ví dụ cảm ứng đạo giao, trong thí nghiệm nước của tiến sĩ Emoto Masaru, chúng ta thực sự có được sự chứng minh của khoa học. Cho nên Phật Bồ-tát và chúng sanh là cảm ứng đạo giao, nói cách khác, các ngài là bị động, chúng ta là chủ động, đây chính là đạo lý Phật không độ chúng sanh mà trong Đại Kinh nói tới. Phật ứng hóa trên thế gian này, giúp đỡ chúng ta, là mang tính giai đoạn, là giúp đỡ hàng sơ học. Sơ học vẫn là cảm ứng, các ngài tuyệt đối không có ý nói ta có ý nghĩ gì, khởi ý niệm gì, vậy thì các ngài sẽ trở thành phạm phu, các ngài liền đọa lạc, không có đạo lý này.

Tổ tiên Trung Quốc chúng ta dạy chúng ta: “Làm việc không thành, quay lại xét mình”, lời này rất hay! Cho nên hết thấy chúng ta phải phản tỉnh từ trong nội tâm của chính mình thì mới có thể giải quyết vấn đề. Gặp phải vấn đề khó khăn, không được tìm ở bên ngoài, phải tìm ở trong nội tâm, như vậy mới là cách giải quyết. Phật pháp giảng rất rõ ràng, nguyên tắc chỉ dạy cao nhất chân thật chính là nhìn thấu, buông xuống, bạn không buông xuống được! Không buông xuống điều gì? Không buông xuống được chấp trước, những điều đã hỏi không phải toàn bộ đều là chấp trước sao? Toàn bộ đều là phân biệt sao? Bạn thực sự có thể buông xuống phân biệt chấp trước thì bạn còn có câu hỏi sao? Bạn sẽ không cần tới nơi này, mọi người chúng ta đều bớt việc, cho nên đều không rời khỏi vọng tưởng phân biệt chấp trước. Gặp phải cửa ải vọng tưởng phân biệt chấp trước này, bản thân phải bình tĩnh tìm ở bên trong, không được hướng ra ngoài, bên ngoài càng tìm càng phức tạp. Câu hỏi hôm nay nhiều, thời gian của chúng ta sắp hết rồi.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, kinh Địa Tạng nói trong mộng có thể tự dắt chúng ta nhìn thấy được người thân. Xin hỏi tại sao không để lúc chúng ta tỉnh táo gặp được? Mỗi ngày con tụng kinh Địa Tạng nhưng nghi vấn rất nhiều, cầu xin khai thị.

Đáp: Cho nên bạn không nhìn thấy, tụng kinh Địa Tạng không nhìn thấy, là bởi vì nghi vấn của bạn rất nhiều; nếu bạn không có nghi vấn thì bạn sẽ nhìn thấy, không những trong mộng có thể nhìn thấy, không ở trong mộng cũng có thể nhìn thấy. Có câu thành ất linh, chân thành đến cực điểm thì sẽ khởi tác dụng cảm ứng đạo giao. Mà cảm ứng đạo giao dễ dàng nhất với chúng ta là cõi quỷ, cõi quỷ gần với chúng ta nhất, giống như sống ở bên cạnh, gần nhất, dễ khởi tác dụng nhất. Cõi trời, khoảng cách đến cõi trời xa hơn một chút, công phu đó phải càng sâu hơn, cho nên nhìn thấy quỷ không khó. Một người bạn trước đây của tôi, cũng là bạn học, bạn cùng lớp thời kháng chiến, sau này đến Đài Loan chúng tôi lại gặp nhau, sau khi tôi xuất gia thì ông cũng xuất gia. Tôi theo thầy Lý học giảng kinh, ông cảm thấy giảng kinh rất vất vả, người khác chưa chắc tin tưởng nên ông đã học Mật. Học Mật với thượng sư Khuất, ông nói ông vừa hiện thân thông thì người khác liền tin tưởng, nên ông đi học thần thông.

Học Mật trước tiên phải lay Phật, đại khái là ông có thời hạn, lay 10.000 lay trước, phải lay 10.000 lay, 10.000 lay của Mật tông, ông rất dụng công, rất hiếm có, là người tu hành tốt, học được khoảng 1 năm, ông nói với tôi, ông đã nhìn thấy quỷ, mỗi ngày nhìn thấy, giống như bình thường chúng ta nhìn thấy người vậy, ông nói

mỗi ngày đến hoàng hôn, hoàng hôn của chúng ta là sáng sớm của quý, thì nhìn thấy thừa thớt, đến chín mười giờ thì đầy đường, ban đầu nhìn thấy thì ông sợ, sau này thành quen, cũng không sợ nữa, người và quý sống xen kẽ, hễ chỗ nào có người thì sẽ có quý, đến hôm sau trời sáng, lúc gà gáy thì dần dần ít đi, người và quý sống xen kẽ. Ông còn gặp thân bằng quyến thuộc đời trước, gặp rồi sau đó còn thờ cúng bài vị của họ, tôi nói với ông: bạn học thần thông, thần chưa thông mà quý đã thông. Có điều thường hay qua lại với quý, trên mặt có âm khí, khí sắc không tốt, người sẽ sung phù, mặt mũi không sáng sủa, tôi kể chuyện này cho thầy Lý nghe, thầy Lý nói: mỗi người đều có nhân duyên, không còn cách nào, ông ấy tin thứ này thì hết cách. Hình như đến năm thứ hai hay thứ ba thì ông ấy qua đời. Cho nên tu học không phải là chuyện dễ. Gặp được thiện tri thức chân thật mà không có lòng tin, đây là chuyện rất đáng tiếc.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói, con tới Ngũ Đài Sơn, chụp một tấm ảnh tranh vẽ Quán Âm Bồ-tát, nhưng do góc chụp không đẹp, chụp thành tấm ảnh bán thân. Xin hỏi tấm ảnh thân như vậy có thể thờ cúng ở nhà không?

Đáp: Chúng ta thờ cúng Phật Bồ-tát là thờ cúng tranh tượng toàn thân, không thờ cúng tranh tượng bán thân, đặc biệt là không được thờ cúng đầu của một vị Phật, đây là điều rất cấm kỵ, như vậy không tốt, phải hiểu những thường thức này.

Hỏi: Người hỏi nói, mẹ con đã thêu một bức chân dung toàn thân của Quán Thế Âm Bồ-tát, nhưng y phục che mất chân, như vậy có được không?

Đáp: Như vậy được, y phục che chân không vấn đề gì, không phải là không có chân, là bị y phục che mất, chuyện này không sao. Hiện tại đã hết thời gian rồi, hôm nay chúng ta giải đáp tới đây thôi.